

ПРИСЛУХАЙТЕСЯ ДО ГОЛОСУ ІНТУЇЦІЇ
ТА ПРИДИВІТЬСЯ ДО СУСІДІВ...

821.111(73)
М 15

C/209335

КАРЕН
МАК-КВЕСЧИН

★
МІСЯЦЕВЕ
ДИТЯ

Та й, чесно кажучи, вона й сама почуватиметься лужеркою.

Треба було повестися інакше. Відпустити ситуацію. Так, місис Флемінг назвала її дурепою, ну й що з того? Клієнти часто поводитися нечемно. Таке траплялося.

Але чомусь саме зараз це страшенно її зачепило.

Треба просто почати шукати іншу роботу, а поки що зціпити зуби й терпіти те, як до неї ставляться у «Стосилному харчуванні». Вона зголоситься на будь-яку роботу, слово честі, взагалі на будь-яку, аби лише її напевно погодилися туди взяти, щоб якнайшвидше з'явилася змога накивати п'ятами з крамниці спортивного харчування.

— Я не дурепа, — пробурмотіла Нікі вголос.

Принаймні холоднеча й вітриган спонукали прискорити крок. Ще чверть години, і вона буде вдома. Якщо їй пощастить, Шерон ще гулятиме з подругою, і до вечері Нікі встигне трохи опанувати себе.

Розділ тринадцятий

Почувши, як у замковій шпарині обертається ключ, Шерон злякалася. Вона шойно повернулася додому і саме вішала пальто на гачок у передпокої.

Спочатку вона вирішила, що це, мабуть, прийшла Нікі. Потім їй спало на думку, що, якщо це не Нікі, то до будинку просто зараз намагаються вдертися грабіжники і тоді вона вскочила в неабияку халепу.

— Нікі?.. — гукнула вона.

— Так, це я.

Отже, це все ж таки Нікі. Певно, що Нікі. Кому ж іще це бути...

— Щось ти сьогодні зарано. — Шерон роззулася і поставила взуття на килимок.

— Так, мене відпустили раніше, ніж закінчилася зміна.

— Сподіваюся, ти не поверталася додому піхотою, — озвалася Шерон. — Надворі надто вітряно.

— Та ні, не дуже... — Нікі якусь мить помовчала і додала: — Я трохи подрімаю перед вечерею, гаразд?

— Так, авжеж.

Слухаючи відлуння кроків сходами, Шерон відчула якийсь неспокій. Навіть не через те, що Нікі вирішила раптом поспати перед вечерею. Бажання передрімати, а надто після довгої прогулянки холодом, здавалося Шерон цілком природним. Річ була не в цьому. Просто Нікі чомусь зарано повернулася додому, а ще в неї тремтів голос, наче вона плакала. Материнський інстинкт підказував Шерон, що щось таки негаразд.

Нікі зарано повернулася з роботи. Саме по собі це ніч не означало, але вона повернулася сумною...

Щось сталося.

Може, це якось пов'язано з її колишнім хлопцем? Нікі побіжно згадала про нього. «У нас із ним не склалося. У нього кепська вдача, — сказала вона. — Іноді він втрачав над собою контроль».

Не треба було мати розуму понад голову, щоб зрозуміти, що саме Нікі має на увазі.

Шерон підійшла до сходів і зупинилася, поклавши руку на бильця. Дослухалася до кроків Нікі у себе над головою. Відтак рипнуло ліжко. Може, варто піти на другий поверх і поговорити з нею?

Ні, Нікі доросла людина, і Шерон не порушуватиме її особистий простір. Емі тоді висловилося дуже чітко: «Не треба тиснути на неї. Не став забагато питань».

Але ж існує тонка межа між втручанням в особистий простір і байдужістю!

Якщо людина тобі небайдужа, іноді варто ставити їй запитання. Бо як інакше дізнатися, що сталося?

Поки Шерон вагалася, не в змозі вирішити, як варто вчинити, до неї долинув тихий плач. Дуже тихий, либонь, не призначений для її вух. Вона розчула його виключно через те, що підійшла до сходів.

Саме плач став для Шерон вирішальним чинником. Сльози дитини — хай навіть дорослої дитини — не годиться ігнорувати. Не зволікаючи, Шерон піднялася нагору. Коли вона дісталася сходового майданчика другого поверху, плач ущух. Шерон зупинилася біля кімнати Нікі. Двері були ледь прочинені, і Шерон штовхнула їх і увійшла.

Нікі лежала на ліжку, скрутившись у ковтюшок просто на покривалі. Жалюзі були підняті, тому в кімнаті було світло... але все одно вона була наче оповита відчуттям потемку. Не промовивши ані слова, Шерон підійшла до шафи і витягла звідти ковдру. Вона накрила нею Нікі, ретельно підіткнувши ковдру. Потім опустила на краєчок ліжка і почала гладити Нікі по голові.

Дівчина знову заплакала — мовчки. Її плечі здригалися, точнісінько як в Емі, коли та намагалася стримати сльози. На відміну від самої Шерон, Емі була жорстка, ладна чинити опір усьому й усім навколо. Плакала вона рідко, але навіть коли таке траплялося, вона щосили намагалася стримувати сльози.

А от сама Шерон плакала, коли дивилася різдвяні фільми, коли читала — а надто сумні романи чи зворушливі вітальні листівки. Плакати — то був її талант, вона взагалі була дуже широкою.

Навіть попри те, що вони з Нікі лишень нещодавно познайомилися, Шерон відчувала до цієї дівчини якусь несподівану ніжність.

— Мені дуже шкода, — нарешті промовила вона. Голос її був спокійним та розміреним. — Хай там що сталося, мені дуже шкода. Просто виплесни це назовні. Це нормально.

Нікі тремко зітхнула і, здавалося, почала трохи заспокоюватися, тому Шерон і далі бурмотіла щось заспокійливе і гладила її по голові. Хай навіть Нікі було зараз зле, Шерон все одно було приємно почуватися корисною. Почуватися так, наче від неї і справді щось залежало.

За кілька хвилин Шерон звелася і принесла з ванної коробку паперових носовичків. Вона поставила її на тумбочку біля ліжка, витягла з коробки носовичок і простягнула його Нікі.

Нікі сіла й висякалася.

— Все буде гаразд, — промовила Шерон. — Так завжди буває.

— Правда? — спитала Нікі. Вигляд у неї був не дуже. Очі почервоніли, обличчя було вкрите плямами. Зранку волосся вона зібрала у кінський хвіст, але зараз воно геть розпатлалося. Одне слово, видовище було ще те.

— Ну... Іноді спочатку стає гірше, а потім все одно все налагоджується... — запевнила Шерон, і Нікі кивнула, наче саме на таку відповідь і очікувала. Вона взяла ще один носовичок, промокнула очі і видихнула:

— Оце в мене сьогодні день...

— Може, розповіси? — обережно запропонувала Шерон. — Іноді це може зарадити...

Вона не хотіла, щоби склалося враження, буцімто вона пхає носа до чужого проса, а тому відчула полегшення, коли Нікі кивнула і почала повільно, раз у раз роблячи паузи, переповідати їй, що сталося. Здавалося, кожне слово завдає їй болю, але вона твердо поклала собі все розказати.

— ...А тоді Дон сказала, щоб я пішла, — завершила нарешті Нікі свою оповідь, бгаючи носовичок у п'ястуку. — Сказала, що мене оштрафовано і завтра ми обговорюватимемо цю ситуацію... — додала гірко.

— Як гадаєш, місис Флемінг тебе впізнала? — спитала Шерон.

Нікі похитала головою:

— Навряд чи. Коли я стежила за нею вчора ввечері, світло в моїй кімнаті було вимкнено. До того ж вона, схоже, взагалі не з тих людей, які звертають увагу на інших.

Шерон задумливо кивнула головою.

— То що було в тому білому пакеті, що його місис Флемінг забрала у Дон?

Нікі задумливо схилила голову до плеча, замислившись.

— Не знаю, — нарешті промовила вона. — Якось навіть не думала про це.

— Як гадаєш, там могло бути щось протизаконне?

Вираз обличчя Нікі підтвердив, що таке й справді було можливо.

— Мабуть, що так. Ну, тобто, він лежав окремо від спецзамовлень. І вона заплатила готівкою. Грубі гроші. Я бачила у стосі грошви, який вона залишила Дон, сто-доларову купюру.

Шерон задумливо пожувала губами.

— Знаєш, мені здається цілком імовірним, що Дон і місис Флемінг влаштували скандал виключно заради того, щоб відвернути твою увагу від того, що вони робили.

— Ви справді так вважаєте? — Нікі трохи виструнчила плечі.

— Певно що так. Кажеш, вона розрахувалася готівкою? Це має бути щось серйозне. Якась обладка повз касу? І вона тримала товар у замкненій шухляді? — Шерон зрозуміла раптом, що їй боляче за Нікі. — Якщо Дон продає наркотики або махлярить податками, в неї будуть великі проблеми. Вона може потрапити за ґрати. А можливо, й на місис Флемінг також надінуть кайданки. Дон може втратити свій бізнес. Вона, мабуть, не хотіла, щоб ти ставила питання, тому вони й викрутили все так, щоби виставити тебе винною. До речі, ти все

зробила правильно... — вона по-материнському плеснула Нікі по рупі. — Я б так не змогла.

Нікі витягла з коробки ще один носовичок.

— Мені таке навіть не спало на думку. Я так засмутилася, що вона назвала мене дурепою й вихопила мій телефон... А потім вона все перевернула догори дригом, наче це я у всьому винна... — Нікі скотнула слину. — Мене ніхто ніколи не слухає...

— Я тебе слухаю, — промовила Шерон. — І вважаю, що ти мала цілковиту рацію. Мені шкода, що вони так з тобою вчинили. Ти на це не заслужила.

— Дякую вам.

Вони мовчали якусь мить, а тоді Нікі запитала:

— Як ви вважаєте, чи завтра на зустрічі з Дон мені варто спитати, що саме купувала місис Флемінг? Спробувати дізнатися, що було в тому пакеті?

— Жодної зустрічі не буде, — сказала Шерон.

— Не буде?

— Я сподіваюся, що ні. Скажи, ти хочеш і надалі там працювати?

Нікі зітхнула.

— Ну, взагалі-то, ні, але що я можу зробити? В мене немає жодних інших варіантів, і я не можу сидіти тут днями поспіль... Я вирішила, що почну надсилати резюме через інтернет і звільнюся, щойно знайду іншу роботу.

— Певна річ, вирішувати тобі, але я залюбки поділюся своєю думкою з приводу того, як тобі варто вчинити.

— То поділіться! — Нікі нетерпляче подалася вперед. Їй достеменно потрібна була порада.

— Завтра вранці я прийшла б до крамниці й віддала б їм їхню дурнувату футболку. А тоді звільнилася б.

— Отак от просто?

Шерон кивнула:

— Отак от просто.

Карен Мак-Квесчин — американська письменниця, авторка понад 20 бестселерів на *Amazon Charts*. Перекладені німецькою, іспанською, польською, корейською, турецькою та чеською мовами романи Мак-Квесчин здобули мільйони прихильників по всьому світі. І не дивно, адже Карен Мак-Квесчин, також відома як ведуча популярного подкасту *Behind the Book*, славна теплим ставленням до героїв і любов'ю та повагою до читачів. Її книжки, у яких порушуються питання добра, небайдужості, взаємодопомоги й майстерно змальовуються ті невидимі нитки, що пов'язують усіх людей на Землі та допомагають самотнім серцям знайти одне одного, важко перецінити.

Холодної січневої ночі Шерон Лемке виходить надвір, щоб помилуватися місяцевим затемненням, і у вікні сусіднього будинку помічає маленьку дівчинку, яка має посуд. Однак у родині Флемінгів немає дітей такого віку, та навіть якби й були — то чом би мали поратися по господарству ночами? Шерон могла б викинути це з голови, але коли до неї переселяється вісімнадцятирічна Нікіта, колишня названа дитина, певні речі в домі сусідів здаються підозрілими і їй. Соціальні служби, скидається на те, не квапляться втручатись у життя респектабельних Флемінгів, тож дві жінки беруться до власного розслідування...

Чудова оповідь, що крає серце читачеві. Історія, до якої просто неможливо залишитися байдужим.

Mrs. Mommy Booknerd

Захоплива, емоційна історія на базі саспенсу затягне вас від першої ж сторінки й не відпустить до останньої.

Goodreads review

ISBN 978-966-982-954-2

9 789669 829542

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

Vivat
ВИДАВНИЦТВО